

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 82

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 521 din 24 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală	2-5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
82. — Hotărâre privind aprobarea limitelor anuale, aferente anilor 2020, 2021 și 2022, pentru finanțările rambursabile care pot fi contractate și pentru tragerile din finanțările rambursabile contractate sau care urmează a fi contractate de unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale	5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
32. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asocieri în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020	6-8
547. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Normelor metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) și a ordinului de plată multiplu electronic (OPME), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 246/2005	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 50 din 11 noiembrie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 521

din 24 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tribunalul Olt — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 1.565/104/2017/a1, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.322D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se susține că procurorul care a întocmit un act de urmărire penală, iar apoi verifică, în aceeași cauză, actul de trimitere în judecată se pronunță asupra unei decizii la care, în mod obiectiv, nu a participat. Așa fiind, intervenția sa în ipoteza anterior menționată nu este una care să determine, în mod unilateral, trimiterea în judecată a persoanei față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală. Pe de altă parte, se susține că în prezenta cauză este invocată, totodată, omisiunea legislativă referitoare la posibilitatea invocării nulității rechizitoriului pentru motivul mai sus analizat. Se face trimitere la dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 iulie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.565/104/2017/a1, **Tribunalul Olt — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect verificarea legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală de către judecătorul de cameră preliminară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile art. 328 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală dau posibilitatea procurorului ierarhic superior să verifice, sub aspectul legalității și temeiniciei, rechizitoriul pe care l-a întocmit, în trecut, în calitate de procuror de caz, aspect ce determină încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor constituționale ale art. 132 alin. (1) care prevăd desfășurarea activității procurorilor potrivit principiului legalității și al

imparțialității. Se arată că verificarea rechizitoriului presupune reluarea procesului de analiză efectuat de procurorul de caz, conform art. 322 din Codul de procedură penală, aspect ce reprezintă o garanție a faptului că inculpatul nu este trimis în judecată dacă probele privind vinovăția acestuia nu au fost administrate în mod legal. Or, efectuarea acestei verificări de către același procuror care a soluționat cauza în etapa urmăririi penale, în calitate de procuror ierarhic superior, este de natură a încălca dreptul la un proces echitabil al inculpatului. Referitor la dispozițiile art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală se susține că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) prin faptul că restituirea cauzei la procuror se poate dispune doar dacă neregularitatea rechizitoriului atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecării, nu și pentru alte neregularități constatate și neremediate, în aceste din urmă situații judecătorul fiind obligat, potrivit art. 346 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, să dispună începerea judecării. Se mai susține că textul criticat încălcă principiul legalității, ce rezultă din prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, prin faptul că permite începerea judecării pe baza unui rechizitoriu a cărui verificare a fost făcută de procurorul care l-a întocmit și care a realizat actele de urmărire penală în cauză.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Pentru a fundamenta soluția de inadmisibilitate, se susține că judecătorul de cameră preliminară solicită, în realitate, modificarea și completarea dispozițiilor legale supuse controlului de constituționalitate, prin reglementarea, în cuprinsul art. 328 din Codul de procedură penală, a interdicției verificării rechizitoriului de către procurorul care l-a întocmit, în calitate de procuror ierarhic superior, și, respectiv, prin prevederea în cuprinsul art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală a ipotezei anterior enunțate, drept caz de restituire a cauzei la procuror. În subsidiar, se arată că faptul că prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel a efectuat acte de urmărire penală într-un dosar nu îl împiedică pe acesta să verifice ulterior legalitatea și temeinicia rechizitoriului, atât timp cât el este întocmit de un alt procuror, această ipoteză neconstituind o stare de incompatibilitate, întrucât nu presupune verificarea propriului rechizitoriu. În ceea ce privește rechizitoriul întocmit de un procuror devenit ulterior conducător al unității de parchet, acesta este supus controlului de legalitate al judecătorului de cameră preliminară, conform art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, control ce reprezintă o garanție a drepturilor fundamentale invocate în susținerea excepției.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate sunt constituționale. Se arată că dispozițiile art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală

au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și că este menținut punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 934 din 23 septembrie 2008, nr. 35 din 9 februarie 2016, nr. 260 din 5 mai 2016 și nr. 493 din 30 iunie 2016.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 328 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală: „[...] *Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. [...]*”;

— Art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală: „(3) *Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă: a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății; [...]*”

(4) *În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularitățile actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.*”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) cu privire la statul de drept și la calitatea legii, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 132 alin. (1) referitor la statutul procurorilor, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, într-adevăr, dispozițiile art. 328 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală au în vedere doar ipoteza verificării rechizitoriului, sub aspectul legalității și temeiniciei, conform principiului controlului ierarhic, prevăzut la art. 132 din Constituție, de către prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, de către procurorul ierarhic superior. Astfel, textul criticat nu prevede și situația verificării rechizitoriului de către prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, în situația în care acesta, cu toate că nu a întocmit rechizitoriul, a efectuat acte de urmărire penală în cauză.

14. Din interpretarea coroborată a prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 65 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform cărora, dintre cazurile de incompatibilitate reglementate în privința judecătorilor, rezultă că sunt aplicabile în cazul procurorilor doar cele de la art. 64 alin. (1) lit. a)—d) și f) din Codul de procedură penală. În acest fel, legiuitorul a exclus

dintre cazurile de incompatibilitate ale procurorului tocmai pe cel reglementat la art. 64 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură penală, conform căruia judecătorul este incompatibil dacă a efectuat, în cauză, acte de urmărire penală sau a participat, în calitate de procuror, la orice procedură desfășurată în fața unui judecător sau a unei instanțe de judecată.

15. Curtea reține că întocmirea unui act de procedură sau a unor acte de procedură în cauză nu implică, *de plano*, subiectivitatea procurorului care le-a întocmit în aprecierea întregului rechizitoriu emis în aceeași cauză, în situația în care acesta, devenit prim-procurorul parchetului sau, după caz, procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel, se află în situația de a verifica respectivul rechizitoriu.

16. În acest context, Curtea reține că rechizitoriul reprezintă un act de sesizare a instanței penale și, totodată, de trimitere în judecată, care cuprinde numeroase aspecte, respectiv cele prevăzute la art. 328 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală: fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală; mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală, datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331 din Codul de procedură penală, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt următoarele: denumirea parchetului și data emiterii; numele, prenumele și calitatea celui care o întocmește; fapta care face obiectul urmăririi penale, încadrarea juridică a acesteia și, după caz, datele privitoare la persoana suspectului sau inculpatului; obiectul actului sau măsurii procesuale ori, după caz, tipul soluției, precum și motivele de fapt și de drept ale acestora; atunci când este cazul, mențiunea căii de atac disponibile, cu arătarea termenului în care aceasta poate fi exercitată; date referitoare la măsurile asigurătorii, măsurile de siguranță cu caracter medical și măsurile preventive luate în cursul urmăririi; alte mențiuni prevăzute de lege; semnătura celui care l-a întocmit. La rândul lor, prevederile art. 330 și 331 din Codul de procedură penală fac trimitere la propunerea de luare, menținere, revocare sau de înlocuire a unei măsuri preventive ori a unei măsuri asigurătorii și la luarea față de inculpat a unei măsuri de siguranță cu caracter medical.

17. Prin urmare, rechizitoriul este un act procesual complex, ce are în vedere aspecte referitoare la persoana trimisă în judecată și la faptele comise în cauza în care a fost întocmit. Multe dintre acestea sunt rezultatul efectuării a numeroase acte de procedură, care, în unele cazuri, pot fi realizate în perioade lungi de timp. Așa fiind, realizarea anumitor acte de procedură într-o cauză penală nu poate crea o prezumție de imparțialitate a procurorului care le-a efectuat, incidentă în situația în care acesta, devenit procuror ierarhic superior, este chemat să verifice rechizitoriul emis în respectiva cauză.

18. Mai mult, legiuitorul a prevăzut, la art. 65 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin trimitere la art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, că procurorul este incompatibil atunci când există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea sa este afectată. Această cauză de incompatibilitate a procurorului, formulată de o manieră foarte generală, constituie o garanție a imparțialității acestuia, de natură a fi aplicată în orice situație, diferită de cele reglementate la art. 64 alin. (1) lit. a)—d) din Codul de procedură penală, atunci când există suspiciuni că anumite aspecte concrete ale cauzei ar putea afecta imparțialitatea procurorului. Așa fiind, cauza de incompatibilitate prevăzută la art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală poate fi aplicabilă, în funcție de datele concrete ale cauzei, și în ipoteza invocată în susținerea excepției de neconstituționalitate.

19. Prin urmare, în oricare dintre situațiile reglementate la art. 64 alin. (1) lit. a)—d) și f) din Codul de procedură penală, procurorul aflat într-o stare de incompatibilitate se poate abține sau poate fi recuzat. Iar lipsa recuzării acestuia, de către părți sau de către subiecții procesuali principali, conform art. 67 din Codul de procedură penală, denotă că procurorul se bucură de o prezumție de imparțialitate din partea acestora. De asemenea, procedura de admitere a cererii de abținere sau de recuzare a procurorului presupune, conform art. 70 alin. (6) din Codul de procedură penală, ca procurorul ierarhic superior, în etapa urmăririi penale, sau judecătorul, în etapa camerei preliminare sau în cea a judecății, să stabilească în ce măsură actele îndeplinite sau măsurile dispuse de procurorul care a formulat cerere de abținere sau care este recuzat se mențin.

20. Or, toate aspectele mai sus invocate constituie garanții ale imparțialității procurorului atunci când, în calitate de procuror ierarhic superior, se află în situația de a verifica legalitatea și temeinicia rechizitoriului, în cauzele în care a efectuat el însuși acte de urmărire penală. Aceste garanții asigură dreptul la un proces echitabil al părților procesului penal, astfel cum acesta este reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 din Convenție, așa încât nu poate fi reținută încălcarea prin textele criticate a prevederilor constituționale și convenționale anterior menționate.

21. Pentru aceste motive, nu poate fi considerată ca fiind întemeiată nici critica potrivit căreia prevederile art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală încalcă exigențele statului de drept și principiul legalității, reglementate la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, în ipoteza juridică avută în vedere în susținerea excepției, Codul de procedură penală oferind garanții suficiente pentru desfășurarea procesului penal în condiții de legalitate.

22. În fine, Curtea reține că soluția juridică criticată constituie opțiunea legiuitorului, conform politicii sale penale, aspect ce rezultă din maniera de reglementare a prevederilor art. 65 alin. (1) din Codul de procedură penală, opțiune exercitată conform dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acesta.

23. Referitor la prevederile art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, se reține că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 260 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 5 august 2016, și Decizia nr. 493 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 20 octombrie 2016.

24. Prin Decizia nr. 493 din 30 iunie 2016, paragrafele 16 și 17, Curtea a reținut că, potrivit concepției legiuitorului reflectată în Codul de procedură penală, instituția procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecății, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. Totodată, Curtea a reținut că, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție. De asemenea, Curtea a reținut că obiectul procedurii desfășurate în camera preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în

ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecății, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată.

25. Astfel, Curtea a constatat că în procedura camerei preliminare, instanța de judecată va analiza și se va pronunța, în consecință, asupra legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală. Restituirea cauzei la parchet de către judecătorul de cameră preliminară ca urmare a excluderii tuturor probelor administrate în cursul urmăririi penale se impune având în vedere necesitatea refacerii în totalitate a urmăririi penale, probele administrate anterior neputând fi valorificate în niciun mod, fiind considerate a fi fost obținute în mod nelegal. Această soluție nu presupune însă că judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra temeiniciei acuzației sau asupra faptului dacă probele respective sunt sau nu suficiente pentru a întemeia o acuzație.

26. Analizând considerentele mai sus invocate, Curtea reține că, distinct de ipoteza excluderii tuturor probelor administrate în cursul urmăririi penale, prevăzută la art. 346 alin. (3) lit. b) din Codul de procedură penală, și de cea a solicitării de către procuror a restituirii cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, ori de cea în care procurorul nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții legale, reglementată la alin. (3) lit. c) al art. 346 mai sus menționat, dispozițiile art. 346 din Codul de procedură penală prevăd ipoteza restituirii cauzei la parchet de către judecătorul de cameră preliminară în situația în care rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății.

27. Având în vedere scopul camerei preliminare, acela de filtru de verificare, interpus între etapa urmăririi penale și cea a judecății, legiuitorul a prevăzut în privința judecătorului de cameră preliminară atribuții referitoare la îndeplinirea unor acte și luarea unor măsuri, ulterior finalizării urmăririi penale, care se concretizează în soluții de netrimite în judecată, soluții care pot fi dispuse anterior judecății.

28. Curtea reține, de asemenea, că, potrivit art. 371 din Codul de procedură penală referitor la obiectul judecății, judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței. Așadar, în ciuda neregularităților existente, pentru a se dispune începerea judecății, este necesar a se putea stabili cu claritate care sunt faptele cu care este sesizată instanța de judecată, respectiv care sunt persoanele acuzate de comiterea faptelor indicate și a căror judecare o solicită procurorul. De asemenea, tot în privința limitelor judecății, pornind de la limitele sesizării instanței, pentru a se putea dispune începerea judecății, trebuie respectate prevederile art. 328 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, conform cărora rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală.

29. Or, prin raportare la dispozițiile legale anterior invocate, prevederile art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală reglementează, în mod corespunzător, mijloacele procesuale de asigurare a limitelor actului de sesizare a instanței și a limitelor judecății. *Per a contrario*, constatarea aspectelor de nelegalitate care nu atrag imposibilitatea stabilirii obiectului sau a limitelor judecății — și care nu au în vedere ipoteza prevăzută la art. 346 alin. (3) lit. b) din Codul de procedură penală — nu este de esența procedurii camerei preliminare și excedează atribuțiilor judecătorului de cameră preliminară, astfel cum ele au fost reglementate având în vedere scopul acestei instituții.

30. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală nu sunt de natură a încălca standardele de calitate a legii, prevăzute la art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, și nici dreptul la un proces echitabil al părților, astfel cum acesta este reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 din Convenție.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

31. Pentru aceleași motive, Curtea reține că prevederile art. 328 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile art. 132 alin. (1) din Constituție, ce reglementează desfășurarea activității procurorilor conform principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tribunalul Olt — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 1.565/104/2017/a1 și constată că prevederile art. 328 alin. (1) teza a doua și ale art. 346 alin. (3) lit. a) și alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Olt — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea limitelor anuale, aferente anilor 2020, 2021 și 2022, pentru finanțările rambursabile care pot fi contractate și pentru tragerile din finanțările rambursabile contractate sau care urmează a fi contractate de unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 63 alin. (10) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Pentru încadrarea în nivelul anual al deficitului bugetului general consolidat, limitele anuale privind finanțările rambursabile care pot fi contractate de unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale, reprezentând datorie publică locală, sunt în sumă de 1.200 milioane lei pentru fiecare dintre anii 2020, 2021 și 2022.

Art. 2. — Pentru încadrarea în nivelul anual al deficitului bugetului general consolidat, limitele anuale privind tragerile din finanțările rambursabile contractate sau care urmează a fi contractate de unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale sunt în sumă de 1.300 milioane lei pentru anul 2020 și 1.200 milioane lei pentru fiecare dintre anii 2021 și 2022.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu
Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,
Ion Ștefan

București, 28 ianuarie 2020.
Nr. 82.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politice agricole, al Direcției generale afaceri europene și relații internaționale și al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură nr. 241.232 din 29.01.2020,

având în vedere prevederile art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specifice și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 6 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Eliberarea de către unitatea administrativ-teritorială a documentului prevăzut la alin. (2) lit. a) nu se condiționează de plata impozitelor și taxelor locale.”

2. La articolul 10 alineatul (5), litera o) se modifică și va avea următorul cuprins:

„o) suprafețele cu amenajări piscicole, așa cum acestea sunt prevăzute în registrul agricol. Fac excepție terenurile cu amenajări piscicole redede sau introduse în circuitul agricol în conformitate cu prevederile art. 93 alin. (8), (9) și (10) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

3. La articolul 11, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul măsurilor compensatorii de dezvoltare rurală pentru angajamentele care se aplică la nivel de parcelă, prevăzute în art. 33 alin. (2) lit. a) și b) din ordonanță, nu există posibilitatea schimbării parcelelor, prin modificarea amplasamentului sau prin micșorarea suprafeței, pe tot parcursul celor 5 ani de angajament; în caz contrar, APIA va proceda la recuperarea plăților efectuate pentru aceste suprafețe pentru toți anii de angajament. Angajamentele asumate de către fermieri pentru măsurile compensatorii, prevăzute în art. 33 alin. (2) din ordonanță, care se aplică la nivel de suprafață total angajată, sunt condiționate de menținerea

suprafeței angajate pe toată perioada de angajament, parcelele putând fi schimbate anual. Fac excepție parcelele pentru care suprafețele rezultate în urma înregistrării sistematice a imobilelor prin Programul național de cadastru și carte funciară instituit potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (23) din Legea cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și înscrise în registrul agricol sunt mai mici decât cele aflate sub angajament. Modalitatea de gestionare a situațiilor privind diferențele între datele cadastrale și declarațiile fermierilor pentru angajamentele multianuale se stabilește în procedurile de implementare tehnică a măsurilor compensatorii de dezvoltare rurală, în ghidurile solicitantului și manualele de proceduri aferente acestora și în sistemul de sancțiuni, care se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.”

4. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — Se acordă ajutor național tranzitoriu — ANT 1, decuplat de producție, în cuantum fix pe hectar, fermierilor din sectorul vegetal, care îndeplinesc prevederile cap. II și condițiile prevăzute la art. 33 și care cultivă următoarele culturi amplasate pe teren arabil: cereale (grâu comun, grâu dur, secară, orz, ovăz, porumb, sorg, orez, triticale, porumb dulce și alte cereale), culturi proteice (mazăre, fasole, bob, lupin, linte, alte leguminoase pentru boabe), plante industriale (floarea-soarelui, rapiță, soia, in și cânepă pentru fibră, tutun, in pentru ulei, plante medicinale, alte plante industriale), rădăcinoase (sfeclă furajeră, sfeclă de zahăr), cartofi, legume, căpșuni, pepeni, flori și plante ornamentale, plante de nutreț, loturi semincere, alte culturi pe teren arabil.”

5. După articolul 34 se introduce un nou articol, articolul 34¹, cu următorul cuprins:

„Art. 34¹. — (1) Suprafețele de teren arabil consacrate producției de iarbă și de alte plante furajere erbacee cultivate, care nu au fost arate și nu au făcut parte din sistemul de rotație a culturilor din exploatare timp de 5 ani sau mai mult se încadrează în prevederile art. 2 alin. (1) lit. h) din ordonanță și nu sunt eligibile pentru ANT 1.

(2) APIA înștiințează solicitantii la momentul depunerii cererii unice de plată asupra prevederilor alin. (1), precum și asupra posibilității schimbării categoriei de folosință a terenului sau a practicării rotației culturilor și verifică înființarea culturilor în arabil sau menținerea pajiișii permanente.”

6. La articolul 43 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) au comercializat cel puțin producția minimă de masă verde sau fân sau produse derivate din fân prevăzute la lit. a) către exploatații de creștere a animalelor înscrise în RNE și/sau a păsărilor, pe baza facturii sau a filei/filelor din carnetul de comercializare a produselor din sectorul agricol și/sau”.

7. La articolul 43, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Termenul final de depunere la APIA a documentelor doveditoare prevăzute la alin. (1), (2) și (4) este 31 martie a anului următor anului de cerere curent.”

8. La articolul 46 alineatul (2), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) proces-verbal de recepție însoțit de bon fiscal sau factura sau fila/filele din carnetul de comercializare a produselor din sectorul agricol, din care să reiasă că s-a comercializat producția minimă prevăzută la alin. (1) lit. b);”

9. La articolul 60, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Documentele prevăzute la alin. (1) și (2) se prezintă, după caz, la termenele privind depunerea facturii sau a filei/filelor din carnetul de comercializare, prevăzute la art. 42—44, 46—48, 50—53, 55, 59.”

10. La articolul 70, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) taurine din rase de carne și metişii acestora;”

11. La articolul 782, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) animalul care înlocuiește animalul cu circumstanță naturală nu poate fi înlocuit la rândul său.”

12. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu anul de cerere 2020.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Nechita-Adrian Oros

București, 29 ianuarie 2020.
Nr. 32.

ANEXĂ
(Anexa nr. 1 la Ordinul nr. 619/2015)

A DEVERINȚĂ

Stema
României

ROMÂNIA
JUDEȚUL¹⁾
PRIMARUL²⁾
.....³⁾

STEMA UNITĂȚII
ADMINISTRATIV-TERITORIALE

Prin prezenta adeverință se atestă faptul că domnul/doamna/S.C./S.A./Î.I./Î.F./P.F.A., având codul de identificare fiscală⁴⁾, figurează pe anul, înregistrat(ă) la nr. de rol nominal unic⁵⁾, precum și înscris(ă) în registrul agricol tipul vol., poziția nr., satul, str. nr.⁶⁾

— Capitolul II b): Identificarea pe parcele a terenurilor aflate în proprietate⁸⁾

Suprafața		Categorია de folosință	Nr. bloc fizic
ha	ari		
...			

Perioada de pășunat⁷⁾

— Capitolul III: Modul de utilizare a suprafețelor agricole situate pe raza localității⁸⁾

	Cod rând	ha	ari		Cod rând	ha	ari
Suprafața agricolă în proprietate = cap. II lit. a) ⁸⁾ Terenuri aflate în proprietate, cod 10. coloanele 2, 5, 8, 11, 14	01		,	Suprafața agricolă dată (cod 10 + ... + 15)	09		,
Suprafața agricolă primită (cod 03 +... + 08)	02		,	— în arendă	10		,
— în arendă	03		,	— în parte	11		,
— în parte	04		,	— cu titlu gratuit	12		,
— cu titlu gratuit	05		,	— în concesiune	13		,
— în concesiune	06		,	— în asociere	14		,

	Cod rând	ha	ari		Cod rând	ha	ari
— în asociere	07		,	— sub alte forme	15		,
— sub alte forme	08		,	din rândul 09 — la unități cu personalitate juridică	16		,
			,	Suprafața agricolă utilizată (cod 01 + 02 – 09)	17		,

Prezenta adeverință s-a eliberat cu respectarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 33/2002 privind reglementarea eliberării certificatelor și adeverințelor de către autoritățile publice centrale și locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 223/2002, fiind necesară pentru depunerea cererii unice de plată în anul

Primarul,

.....²⁾

(prenumele și numele)

L.S.

Secretarul,

.....²⁾

(prenumele și numele)

Inspector cu atribuții în domeniul administrării impozitelor și taxelor locale⁵⁾,

.....

(prenumele și numele)

Inspector cu atribuții privind completarea, ținerea la zi și centralizarea datelor din registrele agricole⁶⁾,

.....

(prenumele și numele)

¹⁾ Se înscrie denumirea județului.

²⁾ Se înscrie categoria unității administrativ-teritoriale.

³⁾ Se înscrie denumirea unității administrativ-teritoriale.

⁴⁾ Se înscrie codul de identificare fiscală, respectiv: codul de înregistrare fiscală, codul numeric personal, numărul de identificare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

⁵⁾ Se înscrie numărul de rol nominal unic de către persoana cu atribuții în domeniul administrării impozitelor taxelor locale.

⁶⁾ Se înscriu datele corespunzătoare de către persoana cu atribuții privind completarea, ținerea la zi și centralizarea datelor din registrele agricole.

⁷⁾ În cazul categoriei de folosință „pajiști permanente” (pășuni + fânețe) se completează perioada de pășunat aprobată pentru fiecare UAT, conform prevederilor art. 6 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014, cu modificările și completările ulterioare.

⁸⁾ Conform anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 985/2019 privind registrul agricol pentru perioada 2020—2024.

NOTĂ:

Eliberarea adeverinței nu se condiționează de plata impozitelor și taxelor locale.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea Normelor metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) și a ordinului de plată multiplu electronic (OPME), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 246/2005

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere prevederile art. V din Ordonanța Guvernului nr. 17/2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 316/2015, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 5 din Normele metodologice privind utilizarea și completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) și a ordinului de plată multiplu electronic (OPME), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 246/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 10 martie 2005, cu modificările și completările ulterioare, litera ș) se modifică și va avea următorul cuprins:

„ș) în rubrica «Semnătura plătitorului și ștampila», persoanele autorizate din cadrul instituțiilor publice care dispun plăți din conturile deschise la Trezoreria Statului au obligația de a semna pe documentele de plată care se depun la unitățile Trezoreriei Statului, fără a avea obligația de a aplica amprenta ștampilei pe documentele respective. În situația în care instituțiile publice optează numai pentru semnarea documentelor de plată, acestea vor proceda la depunerea la unitățile Trezoreriei Statului a fișelor cu specimenele de

semnături care conțin numai semnăturile persoanelor autorizate să dispună plăți din conturile proprii. Fișele cu specimenele de semnături depuse la unitățile Trezoreriei Statului rămân valabile până la primirea unor noi fișe cu specimene de semnături. Plătitorii prevăzuți la art. V alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 316/2015, cu modificările și completările ulterioare, semnează ordinul de plată pentru Trezoreria Statului (OPT) conform fișelor cu specimenele de semnături depuse la unitățile Trezoreriei Statului, fără a aplica amprenta ștampilei pe documentul de plată prezentat la unitățile Trezoreriei Statului.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 31 ianuarie 2020.
Nr. 547.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 50 din 11 noiembrie 2019

Dosar nr. 1.521/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile

Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile

Ionel Barbă — președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal

Georgeta Stegaru — judecător la Secția I civilă

Cristina Trușescu — judecător la Secția I civilă

Aurelia Rusu — judecător la Secția I civilă

Mihaela Tăbârcă — judecător la Secția I civilă

Mari Ilie — judecător la Secția I civilă

Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă

Diana Manole — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Trănica Teau — judecător la Secția a II-a civilă

Veronica Magdalena Dănăilă — judecător la Secția a II-a civilă

Virginia Florentina Duminecă — judecător la Secția a II-a civilă

Gabriel Viziru — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Nicolae Gabriel Ionaș — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Maria Ilie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

formulată de Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.753/121/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care s-a comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind depus de către intimatul-pârât Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție un punct de vedere formulat în scris privind chestiunea de drept supusă judecătii. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din data de 23 aprilie 2019, în Dosarul nr. 4.753/121/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „*Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă sintagma «specialist din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete» are în vedere categoria specialiștilor din parchete sau are în vedere și categoria specialiștilor antifraudă detașați în cadrul aceluiași parchete în funcția de specialist, în baza art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, corelat cu art. 24 din același act normativ.*”

II. Prevederile legale incidente

2. Art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), prevede că:

„**Art. 22.** — (1) Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.521/1/2019 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea

inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.

(3) Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.”

3. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013):

„**Art. 3.** — (1) În cadrul Agenției se înființează Direcția generală antifraudă fiscală, structură fără personalitate juridică, cu atribuții de prevenire și combatere a actelor și faptelor de evaziune fiscală și fraudă fiscală și vamală.

(2) Direcția generală antifraudă fiscală este coordonată de un vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, numit prin decizie a prim-ministrului, și condusă de un inspector general antifraudă, ajutat de inspectori generali adjuncți antifraudă.

(3) În cadrul structurii centrale a Direcției generale antifraudă fiscală funcționează pe lângă structurile de prevenire și control Direcția de combatere a fraudelor, care acordă suport tehnic de specialitate procurorului în efectuarea urmăririi penale în cauzele având ca obiect infracțiuni economico-financiare. În acest scop inspectorii antifraudă din cadrul acestei direcții sunt detașați în cadrul parchetelor, în condițiile legii, pe posturi de specialiști.

(4) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor efectuează, din dispoziția procurorului:

a) constatări tehnico-științifice, care constituie mijloace de probă, în condițiile legii;

b) investigații financiare în vederea indisponibilizării de bunuri;

c) orice alte verificări în materie fiscală dispuse de procuror.”

„**Art. 24.** — După articolul 120 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 120¹, cu următorul cuprins:

«Art. 120¹. — În cadrul parchetelor își pot desfășura activitatea specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală».”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

4. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal cu nr. 4.753/121/2017, reclamantii au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, următoarele: anularea ordinelor emise la 27 octombrie 2017 de respingere ca neîntemeiate a contestațiilor formulate de reclamantii împotriva Ordinului nr. xxxx/12.09.2017 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție; anularea în parte a ordinului contestat și a anexei nr. 3 (pozițiile nr. 1, 6 și 24) emise de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție; obligarea pârâtului la emiterea de noi ordine de reîncadrare în funcție a reclamantilor și de stabilire a salariului de bază corespunzător funcției de specialist antifraudă, prin asimilare cu funcțiile și salariile de bază prevăzute în anexele la Legea-cadru nr. 153/2017, cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, al Ministerului Finanțelor Publice și al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici; obligarea pârâtului la plata diferențelor de drepturi salariale dintre cele încasate și cele convenite conform noii încadrări a reclamantilor, începând cu data de 1 iulie 2017, actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective și a dobânzii legale calculate de la data scadenței fiecărei sume, până la data plății efective; obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

5. Prin Sentința nr. 796 din 16 iulie 2018 a Tribunalului Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, acțiunea formulată de reclamantii a fost respinsă, ca neîntemeiată, fiind reținute, în esență, următoarele:

6. Reclamantii, inspectori antifraudă la Direcția de combatere a fraudelor din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală, au fost detașați în anul 2014, respectiv 2015, pe o perioadă de 3 ani, de la Agenția Națională de Administrare Fiscală la Ministerul Public — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Serviciul Teritorial Galați, pe posturi de specialist antifraudă. Ulterior, s-a prelungit detașarea pe aceleași posturi, pe o perioadă de 3 ani, începând cu data de 10 februarie 2017.

7. Prin Ordinul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. xxxx/12.09.2017 s-a dispus reîncadrarea reclamantilor — inspectori antifraudă din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, detașați pe funcții de specialiști antifraudă în cadrul Ministerului Public, în funcții, grade și gradații, beneficiind de salariul de bază, quantumul sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și quantumul sporului pentru condiții deosebite de muncă trecute în dreptul fiecăruia.

8. Împotriva acestui ordin reclamantii au formulat contestații, care au fost respinse de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin ordinele emise la data de 27 octombrie 2017.

9. Tribunalul a reținut că, pe perioada de până la 3 ani a detașării, potrivit art. 4 alin. (3) și alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, personalul care ocupă funcții

publice specifice în cadrul Direcției generale antifraudă fiscală beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, precum și de toate drepturile prevăzute de lege în cazul detașării.

10. Salarizarea inspectorilor antifraudă, numiți în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală conform art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și detașați la parchete pe posturi de specialiști, se face de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, în temeiul alin. (3) al textului de lege anterior menționat, conform căruia „Personalul care ocupă funcții publice specifice în cadrul Direcției generale antifraudă fiscală beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcționarii publici”.

11. Ca urmare, în primul rând, tribunalul a observat că salarizarea reclamanților se face prin raportare la funcția avută în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în speță cea de inspector antifraudă, astfel că nivelul salariului de care ar trebui să beneficieze reclamanții nu poate fi privit distinct de funcția în care au fost încadrați în momentul detașării.

12. Cu privire la acest aspect s-a reținut că reclamanții au primit o fișă a postului din care rezultă cu claritate funcția pe care o ocupă, respectiv cea de „inspector antifraudă”. Or, reclamanții nu au invocat și nici nu au dovedit că ar fi contestat această încadrare sau drepturile salariale primite până în anul 2017.

13. În consecință, avându-se în vedere că, începând cu 1 iulie 2017, nu s-a produs o nouă asimilare a funcției pe care sunt încadrați reclamanții, ci doar au fost puse în aplicare niște dispoziții legale noi, însă tot prin raportare la vechea funcție de inspector antifraudă, tribunalul a apreciat că funcția pe care aceștia au fost încadrați, respectiv reîncadrați, nu mai poate fi contestată la acest moment. Prin urmare, nici salarizarea reclamanților, fiind stabilită prin raportare la această funcție, nu mai poate face obiectul analizei instanței din perspectiva invocată de reclamanți, respectiv prin raportare la o altă funcție din cadrul parchetelor.

14. Pe de altă parte, s-a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului salariat potrivit prezentei legi se face pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38. (2) În cazul în care funcția deținută nu se regăsește în prezenta lege, reîncadrarea se face pe una dintre funcțiile prevăzute în anexe.”

15. Contrar susținerilor reclamanților, reîncadrarea acestora nu poate fi realizată însă decât potrivit anexei nr. VIII la lege — Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, care la cap. I lit. A. — Salarizarea funcționarilor publici prevede că se referă la salarizarea „funcțiilor publice de stat, stabilite și avizate potrivit legii în cadrul aparatului Administrației Prezidențiale, al Parlamentului, al Guvernului, al ministerelor, al Academiei Române, al Avocatului Poporului, al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, al Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității, al Consiliului Național al Audiovizualului, al Consiliului Legislativ, al Casei Naționale de Pensii Publice, al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, al Inspecției Muncii, al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și structurilor subordonate, al Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorului și structurilor subordonate, al Autorității pentru

Reformă Feroviară, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală și unităților subordonate, al celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, organismele intermediare pentru programe operaționale, precum și pentru funcțiile publice corespunzătoare înalților funcționari publici din cadrul instituției prefectului”.

16. Totodată, s-a constatat că art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017 definește funcția similară ca fiind „o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă”.

17. Din interpretarea textului de lege citat se deduce în mod clar că funcția similară nu poate fi identificată decât în cadrul instituției angajatoare. Or, în speță, reclamanții sunt inspectori antifraudă în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, fiind doar detașați la Ministerul Public.

18. Ca urmare, „funcția similară” la care face referire legea-cadru de salarizare se impune a fi identificată doar în cadrul familiei ocupaționale „Administrație”, și nu „Justiție”, așa cum susțin reclamanții.

19. Pe de altă parte, tribunalul a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 89 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 188/1999), „Dacă salariul corespunzător funcției publice pe care este detașat este mai mare, el are dreptul la acest salariu”, însă prin acțiunea formulată reclamanții nu au invocat și nu au dovedit existența unei astfel de situații.

20. Față de aceste aspecte, tribunalul a constatat că în mod corect a fost stabilit salariul reclamanților raportat la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. xxx/2017, act invocat în ordinul de salarizare contestat.

21. Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamanții, criticând-o ca fiind nelegală, iar în cursul judecării recursului au solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

IV. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

22. Prin Încheierea de sesizare din data de 23 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.753/121/2017, completul de judecată al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a apreciat ca fiind întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute cumulativ de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

23. În acest sens a arătat că soluționarea în fond a cauzei depinde de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv dacă sintagma „specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete” are în vedere categoria specialiștilor din parchete sau are în vedere și categoria specialiștilor antifraudă detașați în cadrul aceluiași parchete în funcția de specialiști, în baza art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, corelat cu art. 24 din același act normativ.

24. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

25. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, a fost formulat un punct de vedere de către intimatul-pârât Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin care a apreciat, în principal, că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, iar, în subsidiar, că se impune respingerea acesteia, ca neîntemeiată.

27. În acest sens a arătat că întrebarea formulată în cadrul procedurii prevăzute de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, or, în cauză, se pune în discuție întreaga problematică a aplicării art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. S-a mai apreciat că dispoziția legală a cărei interpretare se solicită nu este îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară, deoarece aceasta reglementează cu precizie modalitatea în care se stabilesc salariile de bază ale specialiștilor care își desfășoară activitatea în cadrul parchetelor. Așadar, chestiunea de drept supusă dezbaterii nu este una veritabilă.

28. S-a arătat că cele două funcții, de specialist și, respectiv, de specialist antifraudă, sunt diferite prin natura funcției publice. Astfel, funcția publică de specialist antifraudă este o funcție publică specifică, în timp ce funcția de specialist este asimilată unei funcții publice generale.

29. Dacă în ceea ce privește salarizarea și celelalte drepturi ale specialiștilor acestea sunt reglementate în capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, drepturile salariale ale specialiștilor antifraudă sunt stabilite la art. 89 alin. (4) din Legea nr. 188/1999, în vigoare în perioada supusă analizei, potrivit căruia „Pe perioada detașării funcționarul public își păstrează funcția publică și salariul. Dacă salariul corespunzător funcției publice pe care este detașat este mai mare, el are dreptul la acest salariu (...)”.

30. Prin urmare, s-a considerat că funcția de specialist în cadrul parchetelor și funcția de specialist antifraudă nu sunt echivalente.

VI. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

31. Completul de judecată al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a arătat că în interpretarea dispozițiilor legale relevante se impune a se determina dacă noțiunea de specialist din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete la care se referă art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 o include și pe aceea a inspectorilor antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor care sunt detașați în cadrul parchetelor, în condițiile legii, pe posturi de specialiști sau dacă normele incidente reglementează categorii diferite cărora li se aplică dispoziții legale diferite în ceea ce privește salarizarea.

32. Analizând cronologic modalitatea în care legiuitorul s-a referit la aceste categorii de specialiști, instanța de trimitere a constatat următoarele: prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare, a fost modificată și completată Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 304/2004), în sensul

introducerii la art. 116 a alin. (5) conform căruia „În cadrul parchetelor pot fi numiți, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.”

33. Prin art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 s-a prevăzut că „În cadrul structurii centrale a Direcției generale antifraudă fiscală funcționează pe lângă structurile de prevenire și control Direcția de combatere a fraudelor, care acordă suport tehnic de specialitate procurorului în efectuarea urmăririi penale în cauzele având ca obiect infracțiuni economico-financiare. În acest scop inspectorii antifraudă din cadrul acestei direcții sunt detașați în cadrul parchetelor, în condițiile legii, pe posturi de specialiști”, dispoziție care s-a corelat cu prevederile Legii nr. 304/2004 prin introducerea art. 120¹ prin art. 24 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, potrivit căruia „În cadrul parchetelor își pot desfășura activitatea specialiști în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.”

34. Atât prevederile art. 116 alin. (5), cât și cele ale art. 120¹ din Legea nr. 304/2004, al căror scop a fost acela de a realiza corelarea acestei legi cu actele normative prin care au fost introduse, nu conțin deosebiri de substanță care să îndreptățească concluzia că legiuitorul a urmărit să diferențieze categoria inspectorilor antifraudă detașați pe postul de specialiști de cea a specialiștilor care pot fi numiți în cadrul parchetelor în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală.

35. Tratarea diferită în cadrul categoriei specialiștilor a inspectorilor antifraudă care au fost detașați în interiorul parchetelor contrazice însăși esența instituției detașării, care presupune ca funcționarul detașat să beneficieze de salariul funcției publice pe care este detașat. Astfel, art. 89 alin. (4) din Legea nr. 188/1999 prevede că „Pe perioada detașării funcționarul public își păstrează funcția publică și salariul. Dacă salariul corespunzător funcției publice pe care este detașat este mai mare, el are dreptul la acest salariu. Pe timpul detașării în altă localitate autoritatea sau instituția publică beneficiară este obligată să-i suporte costul integral al transportului, dus și întors, cel puțin o dată pe lună, al cazării și al indemnizației de detașare.”

36. Rolul instanței de contencios constituțional este acela de a veghea la respectarea principiilor constituționale în reglementarea salarizării, printre acestea regăsindu-se și principiul egalității în drepturi, care presupune un salariu egal pentru o muncă egală. Prin prisma acestui principiu instanței i-ar reveni sarcina să compare dacă este vorba de situații diferite, respectiv de categorii socio-profesionale cu atribuții și responsabilități specifice.

37. Or, analizând comparativ categoria specialiștilor numiți în cadrul parchetelor în condițiile art. 116 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 și pe cea a inspectorilor antifraudă detașați în cadrul parchetelor, instanța de trimitere a apreciat că atribuțiile și responsabilitățile celor două categorii se suprapun. S-a arătat că în acest sens s-a exprimat și Curtea Constituțională, din considerentele Deciziei nr. 787 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 17 martie 2017, și al Deciziei nr. 791 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 23 februarie 2017, rezultând că nu există deosebire între munca prestată de

specialiștii Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și specialiștii antifraudă detașați la aceste instituții, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte parchete, angajați conform art. 116 alin. (5) din Legea nr. 304/2004, și cei detașați, întrucât este vorba de aceeași funcție specifică, iar aceasta conduce la asimilarea specialiștilor detașați cu funcțiile generale din parchete.

38. În condițiile în care, așa cum s-a arătat, atribuțiile celor două categorii de specialiști se suprapun, intenția legiuitorului ar putea fi interpretată în sensul că prevederile art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile deopotrivă specialiștilor numiți în cadrul parchetelor în condițiile art. 116 alin. (5) din Legea nr. 304/2004, cât și inspectorilor antifraudă detașați în cadrul parchetelor pe posturi de specialiști.

39. Față de aceste considerente, apreciind că textul de lege nu este suficient de clar, instanța de trimitere a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

40. Din datele comunicate de curțile de apel, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat că numai la nivelul curților de apel Suceava, Oradea, Galați și București au fost identificate hotărâri judecătorești, unele dintre acestea nefiind definitive. Dat fiind numărul redus al acestora, nu se poate susține formarea unor orientări jurisprudențiale.

41. Se poate constata însă că în abordarea acestei chestiuni de drept au fost exprimate două opinii:

Într-o opinie s-a apreciat că sintagma în discuție are în vedere și categoria specialiștilor antifraudă detașați în cadrul parchetelor în funcția de specialist, întrucât atribuțiile și responsabilitățile celor două categorii se suprapun, fiind vorba de aceeași funcție publică specifică, fapt care conduce la asimilarea specialiștilor detașați cu funcțiile generale din parchete.

Într-o altă opinie s-a considerat că sintagma „specialist din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete” din cuprinsul art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 are în vedere doar categoria specialiștilor din cadrul parchetului, nu și categoria specialiștilor antifraudă detașați în cadrul aceluiași parchete, avându-se în vedere că funcția publică de specialist antifraudă este o funcție publică specifică, în timp ce funcția de specialist este asimilată unei funcții publice generale.

42. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 1.341/C/2013/III-5/2019 din 10 iulie 2019, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

43. Pot prezenta relevanță în analiza chestiunii de drept Decizia Curții Constituționale nr. 787 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 17 martie 2017 și, respectiv, Decizia Curții Constituționale nr. 791 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 23 februarie 2017.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă,

judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

45. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, pentru ipoteza în care completul desemnat în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ar ajunge la concluzia întrunirii condițiilor de admisibilitate, opinia judecătorilor-raportori a fost că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, această normă legală este aplicabilă, pe perioada detașării, și specialiștilor antifraudă detașați de la Agenția Națională de Administrare Fiscală în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

46. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

47. Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are a analiza dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în raport cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

48. Potrivit dispozițiilor precizate, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.*

49. Din cuprinsul textului de lege enunțat se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ. În doctrină și jurisprudență, acestea au fost identificate după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

50. Procedând în analiza admisibilității sesizării, se constată că primele patru condiții sunt îndeplinite.

51. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet de judecată al Curții de Apel Galați, investit cu soluționarea unui recurs declarat împotriva unei hotărâri pronunțate de tribunal, în primă instanță, într-un litigiu în materia contenciosului administrativ. Mai exact, tribunalul a fost investit cu soluționarea unui litigiu în legătură cu emiterea unor ordine de reîncadrare a unor funcționari publici — inspectorii antifraudă din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală detașați

pe funcții de specialiști în cadrul Ministerului Public — conform art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017 și stabilirea venitului salarial al acestora corespunzător cu complexitatea muncii prestate, începând cu data de 1 iulie 2017, conform dispozițiilor art. 22 și art. 36 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017. Hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai recursului, conform art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

52. Titulara sesizării, Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, investită cu judecata recursului, urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, care, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, este definitivă; cauza care face obiectul judecării se află în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel investit să o soluționeze.

53. Întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția ce se va da să aibă în vedere numai chestiunea respectivă, iar nu întreaga problematică a unui text de lege.

54. Chestiunea de drept respectivă trebuie să fie una importantă și determinantă pentru soluționarea fondului cauzei deduse judecării. Sub acest aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat deja că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei, sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecării.

55. Din această perspectivă, se poate observa că prin sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal se solicită a se stabili modul de interpretare a dispozițiilor art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 în ceea ce privește sintagma „specialist din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete”. De lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei aflate pe rolul instanței de trimitere, având ca obiect cererea de anulare a ordinelor de încadrare emise, obligarea pârâtului la emiterea de noi ordine de reîncadrare în funcție a reclamanților și de stabilire a salariului de bază corespunzător funcției de specialist antifraudă, prin asimilare cu funcțiile și salariile de bază prevăzute în anexele la Legea-cadru nr. 153/2017, cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, al Ministerului Finanțelor Publice și al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, precum și obligarea pârâtului la plata diferențelor de drepturi salariale dintre cele încasate și cele convenite conform noii încadrări a reclamanților, începând cu data de 1 iulie 2017, actualizate cu indicii de inflație până la data plății efective și a dobânzii legale calculate de la data scadenței fiecărei sume până la data plății efective.

56. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept supuse interpretării, care reprezintă o condiție distinctă de admisibilitate, în absența unei definiții legale a acestei noțiuni, verificarea acesteia ține de exercitarea atributului de apreciere a completului investit cu soluționarea unei astfel de sesizări, așa

cum instanța supremă a decis în mod constant în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept¹.

57. S-a statuat deja că cerința noutății este îndeplinită atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele încă nu au dat acesteia o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, de o anumită întindere sau consistență.

58. Totodată, cerința noutății ar putea fi reținută ca fiind îndeplinită în cazul în care s-ar impune clarificarea, într-un context legislativ nou, a unei norme mai vechi (ipoteza așa-zisei reevaluări a interpretării normei).

59. În acești parametri de evaluare a cerinței noutății chestiunii de drept se observă că dispozițiile legale a căror interpretare a prilejuit formularea sesizării de față se află în cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017, iar norma a cărei interpretare se solicită — art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V — s-a regăsit în corpul legii, în aceeași formă, încă de la momentul intrării în vigoare a actului normativ.

60. Mai mult decât atât, se constată că în această materie nu a intervenit o schimbare legislativă majoră, în raport cu vechea reglementare din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), care prevedea la art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. VI că: „(1) Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc conform coeficientului de ierarhizare prevăzut la nr. crt. 1 din cap. I din prezenta anexă.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.

(3) Salariul de bază se stabilește potrivit nr. crt. 3 din cap. I din prezenta anexă, pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, și nr. crt. 1 din cap. I din prezenta anexă, pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de procuror șef secție din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu, de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție beneficiază de drepturile prevăzute în anexa nr. VII la prezenta lege. Specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, potrivit legii.”

61. Analizând comparativ textele de lege, se constată că dispozițiile art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt, în fapt, o reluare a vechilor prevederi din Legea-cadru nr. 284/2010, mai sus citate, cu

¹ A se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015; Decizia nr. 4 din 14 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 19 februarie 2019 etc.

deosebirea că noua reglementare include, pe lângă specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, și categoria specialiștilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al celorlalte parchete.

62. Totodată, aplicabilitatea normei în discuție — art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 — nu a devenit frecventă în ultima perioadă, împrejurare ce rezultă din conținutul răspunsurilor înaintate Înaltei Curți de Casație și Justiție de către curțile de apel la solicitarea referitoare la identificarea de practică judiciară relevantă pentru chestiunea de drept analizată.

63. Toate aceste aspecte conduc la concluzia că în cauză nu este îndeplinită condiția noutății problemei de drept.

64. Pe de altă parte, nu este îndeplinită nici cerința referitoare la gradul de dificultate a chestiunii de drept, de natură a conduce la antrenarea mecanismului de unificare reprezentat de sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, reținută ca atare de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul jurisprudenței dezvoltate în aplicarea prevederilor art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

65. Jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că, deși textul de lege (art. 519 din Codul de procedură civilă) nu conține o definiție a acestei noțiuni, pentru a fi vorba despre o problemă de drept reală trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a se interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare².

66. Pentru a fi considerată una reală, chestiunea de drept trebuie să privească posibilitatea interpretării diferite sau contradictorii a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete, ori, după caz, incerte sau incidența unor principii generale al căror conținut sau sferă de aplicare sunt discutabile, cerințe pe care chestiunea de drept sesizată nu le îndeplinește.

67. În jurisprudența dezvoltată la nivelul instanței supreme în legătură cu pronunțarea unei hotărâri prealabile s-a statuat că în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării³.

68. Așadar, atunci când întrebarea adresată instanței supreme face referire la un text de lege sau la conținutul unui act normativ în vigoare, chestiunea de drept în contextul art. 519 din Codul de procedură civilă trebuie să decurgă din interpretarea unei anumite dispoziții legale, iar nu din aplicarea acesteia în circumstanțele particulare ale speței, operațiune ce rămâne în atribuțiile instanței investite cu soluționarea cauzei.

69. Această constatare este valabilă și pentru situația în care întrebarea face referire la mai multe prevederi legale.

70. Metoda de interpretare constând în coroborarea unei norme juridice cu o altă normă, fie din același act normativ, fie

dintr-un alt act normativ, conduce la stabilirea înțelesului normei prin raportare la acele dispoziții legale care pot servi acestui scop, dată fiind legătura cu norma supusă interpretării.

71. Dacă prin sesizarea formulată nu se urmărește însă stabilirea înțelesului sau a conținutului normei, ci, pornindu-se de la un anumit rezultat al interpretării sistematice a dispozițiilor legale, se are în vedere doar aplicarea normei, cu scopul de a se identifica soluția ce trebuie adoptată în cauză, nu se poate vorbi despre o chestiune de drept care să necesite o dezlegare, în înțelesul art. 519 din Codul de procedură civilă.

72. Or, în speță, chestiunea de drept adusă în dezbatere nu ridică o asemenea dificultate, în contextul în care dispoziția legală a cărei interpretare se solicită a se realiza nu este nici lacunară, nici incompletă sau neclară.

73. Astfel, textul art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează modalitatea în care se stabilesc salariile de bază pentru specialiștii care își desfășoară activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete.

74. Din redactarea normei rezultă că aceasta este de generală aplicare pentru categoria funcționarilor publici care au calitatea de specialiști și care își desfășoară activitatea în cadrul parchetelor.

75. Pe de altă parte, în sesizarea ce face obiectul analizei de față, deși instanța de trimitere face referire expresă la interpretarea dispozițiilor art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, se observă că nu se urmărește identificarea conținutului conceptual al normei, ci stabilirea modului de aplicare a acesteia la situația de fapt din speță, operațiune ce excedează atribuțiilor completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

76. Trebuie remarcat că norma de drept supusă analizei este redactată cu suficientă claritate, nefiind semnalată existența unei dificultăți în corelarea acesteia cu dispozițiile Legii nr. 188/1999, actul normativ cu caracter general, respectiv cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și cu cele ale art. 116 alin. (5) din Legea nr. 304/2004.

77. De altfel, niciun raționament juridic al instanței de trimitere nu arată în ce ar consta caracterul lacunar al normei, care să necesite o dezlegare de principiu în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie.

78. Este de menționat și că prin Legea nr. 199/2019 privind unele măsuri referitoare la inspectorii antifraudă din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — Direcția de combatere a fraudelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 8 noiembrie 2019, s-a clarificat regimul juridic al acestora, așa cum rezultă din cuprinsul art. II alin. (2) din lege, potrivit căruia „*Persoanele încadrate pe funcția de inspector antifraudă în cadrul Direcției de combatere a fraudelor la data intrării în vigoare a prezentei legi se transferă și se reîncadrează în cadrul parchetelor pe posturi de specialiști prevăzuți la art. 116 alin. (5) și art. 120¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”.

² Decizia nr. 16 din 23 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016.

³ Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016.

79. Dat fiind că mecanismul de unificare a practicii judiciare, prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificat atâta vreme cât legiuitorul a instituit anumite condiții restrictive și cumulative de admisibilitate, iar în cauză nu sunt îndeplinite cerințele referitoare la dificultatea și noutatea chestiunii de drept cu care a fost sesizată instanța supremă, prezenta sesizare urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.753/121/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din secțiunea a 6-a, capitolul VIII, anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă sintagma «specialist din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete» are în vedere categoria specialiștilor din parchete sau are în vedere și categoria specialiștilor antifraudă detașați în cadrul aceluiași parchete în funcția de specialist, în baza art. 3 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare, corelat cu art. 24 din același act normativ.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 noiembrie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 230243